

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 4 lutego 2014 r. w sprawach T-604/11 i T-292/12, Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 11 kwietnia 2014 r. przez Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug

(Sprawa C-182/14 P)

(2014/C 223/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug (przedstawiciele: A. Nordemann i M. C. Maier, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 4 lutego 2014 r. w zakresie dotyczącym sprawy T-292/12;
- jeśli konieczne, zwrócenie sprawy do Sądu w celu ponownego rozpoznania;
- obciążenie kosztami Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera swoje odwołanie na jednym zarzucie, w ramach którego podnosi naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Podnosi ona w szczególności następujące naruszenia prawa Sądu polegające na tym, że:

1. w ramach ogólnej oceny nie uwzględnił, a nawet nie wymienił, że wcześniejszy znak towarowy MAGNET 4 zawiera cyfrę „4”;
2. Sąd w pkt 22 i 25 wyroku uznał część składową MAGNET jako dominujący element wcześniejszego znaku towarowego MAGNET 4;
3. w pkt 25 przy ocenie fonetycznego i graficznego podobieństwa znaków towarowych MAGNET 4 i MAGNEXT zastosowane zostały różne skale oceny;
4. w pkt 35 w ramach ogólnej oceny ryzyka wprowadzenia w błąd nie uwzględnił wzajemnej relacji między istotnymi czynnikami, w szczególności niewielki charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego MAGNET 4, brak podobieństwa pojęciowego znaków towarowych MAGNET 4 i MAGNEXT, jak również niewielkie fonetyczne i graficzne podobieństwo znaków towarowych;
5. w pkt 35 nie przytoczył przekonujących podstaw dla przyjęcia ryzyka wprowadzenia w błąd między znakami towarowymi MAGNET 4 i MAGNEXT.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 58 de Madrid (Hiszpania) w dniu 15 kwietnia 2014 r. – Juan Pedro Ludeña Hormigos przeciwko Banco de Santander, S.A.

(Sprawa C-184/14)

(2014/C 223/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 58 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Juan Pedro Ludeña Hormigos

Strona pozwana: Banco de Santander, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 22 ust. 1 ustawy 16/09 z 13 listopada 2009 r. w sprawie usług płatniczych jest zgodny z prawem wspólnotowym w zakresie, w którym umożliwia instytucji bankowej wprowadzenie lub podwyższenie opłat za usługi zmieniając uprzednio uzgodnione warunki?
- 2) Czy możliwość rozwiązania umowy bez kosztów stanowi wystarczającą ochronę klienta?
- 3) Czy uzgodnione między stronami postanowienia umowne, które umożliwiają podjęcie działań zgodnie z przepisem wskazanym w pytaniu pierwszym są ważne?
- 4) Wreszcie, w razie udzielenia na poprzednie pytania odpowiedzi twierdzącej, czy dwumiesięczny termin wypowiedzenia jest zgodny z prawem wspólnotowym?

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Danii

(Sprawa C-190/14)

(2014/C 223/05)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve, U. Nielsen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Danii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez nieopublikowanie do dnia 22 grudnia 2009 r. ostatecznych planów gospodarowania wodami w dorzeczu i nieprzekazanie ich kopii do Komisji do dnia 22 marca 2010 r., a w każdym razie niepowiadomienie o tym Komisji, Królestwo Danii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej⁽¹⁾;
- obciążenie Królestwa Danii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dania kilkakrotnie przyznała – ostatnio w odpowiedzi z dnia 18 grudnia 2013 r. na dodatkową uzasadnioną opinię Komisji – że żadne z czterech duńskich dorzeczy nie jest obecnie objęte planem gospodarowania wodami i że kopie ostatecznych planów gospodarowania wodami w dorzeczu na okres sześciu lat kończący się w dniu 22 grudnia 2015 r. nie zostały przekazane Komisji.

Komisja stwierdza, że Dania nadal nie zastosowała się do art. 143 ust. 1 i 2 dyrektywy. Z odpowiedzi Danii z dnia 8 maja 2013 r. wynika, że przewiduje ona, iż naruszenie art. 13 dyrektywy potrwa do maja 2014 r. (około trzy i pół roku po upływie wyznaczonego terminu). Ponadto Komisja uważa, że Dania nadal nie zastosowała się do wymogów określonych w art. 15 ust. 1 dyrektywy, zgodnie z którym termin na powiadomienie Komisji został wyznaczony na dzień 22 marca 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. 2000 L 327, s. 1.